

Arrest

nr. 297 041 van 14 november 2023
in de zaken RvV X en X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2023 met refertenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X en verzoekster in de zaak RvV X dienen op 25 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekende partijen worden op 10 januari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 mei 2023 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en geboren op (...) 1984 in Kerman in de gelijknamige provincie. U bent gehuwd met B., B. (o.v. (...)) en woonde in Teheran. Uw ouders verblijven nog in Teheran, net als uw broer.

Sinds 2007 werkte u als boekhouder voor de Iraanse luchtvaartmaatschappij M.. In 2011 of 2012 maakte u promotie tot verantwoordelijke van de financiële dienst van de logistieke/cargo afdeling binnen M.. U reisde in de jaren voor uw laatste vertrek uit Iran voor uw werk en als toerist naar onder meer Rusland, Thailand en de Verenigde Arabische Emiraten.

Uw vrouw studeerde sinds 2018 in Nederland en reisde van 8 augustus 2019 tot 1 september 2019 en van 10 tot 24 oktober 2019 nog twee keer terug naar Iran om u en haar familie te zien. U verbleef op uw beurt in Nederland bij uw vrouw van 23 mei 2019 tot 7 juni 2019, van 8 tot 12 september 2019 en van 26 december 2019 tot 2 januari 2020.

Vanaf ongeveer één jaar voor u Iran definitief verliet begon u eigenaardige cijfers in de boekhouding van uw werkgever waar te nemen. Er klopte bepaalde zaken niet zoals bijvoorbeeld bleek uit de aantallen van bestelde goederen, of in de gefactureerde en betaalde bedragen. U begreep dat er iets niet in de haak was en stelde het hoofd van de logistiek en uw overste hier vragen over. U werd echter duidelijk gemaakt dat u zich hier niet mee diende te bemoeien. U beseftte dat er via uw werkgever geld werd witgewassen en dat u in feite over geheime informatie beschikte die niet voor u bedoeld was. Tijdens uw aanwezigheid op de beveiligde betalingsafdeling (treasury department) zag u zware goudstaven die dienden als betalingsmiddelen voor zogenaamde ‘solidariteitsvluchten’ naar Venezuela en dus in feite voor gesmokkelde goederen. U zag op deze afdeling op een gegeven moment ook twee koffers vol met Amerikaanse dollars die allemaal verpakt en nieuw waren met stempels van de bank van Syrië.

Twee maanden voor uw laatste vertrek uit Iran kreeg u de opdracht om naar Syrië af te reizen om daar de boekhouding te controleren. Aangezien de topleden van M. de facto allemaal tot de ‘Sepah’ (Revolutionaire Garde) behoorden vermoedde u dat deze reis echter maar twee doelen kon hebben. Ofwel om u meer en nauwer met hen te doen samenwerken zodat u een pion voor de Sepah werd, of om u in Syrië te liquideren aangezien u geheime informatie had ontdekt. U wilde echter niet nauwer samenwerken met Sepah en had er geen gerust hart in. U kon uw reis naar Syrië tot twee keer toe uitstellen door te doen alsof u ziek was. Uiteindelijk besloot u om uw vrouw in Nederland nogmaals te bezoeken en nam voor één week verlof van uw werk. Op 15 khordad 1399 (Iraanse kalender, zijnde 4 juni 2020) verliet u Iran voor de laatste keer en vloog naar uw vrouw in Nederland. Wegens een werkaanbieding voor uw vrouw verhuisden u en uw vrouw ongeveer zes à zeven maanden voor jullie vertrek naar België van Apeldoorn naar Eindhoven. U besloot na uw aangevraagde verlofperiode van één week echter niet naar Iran terug te keren in de hoop dat de situatie zichzelf zou oplossen en uw werkgever een collega van u naar Syrië zou sturen.

Ongeveer drie of vier dagen voor uw vertrek naar België werd u in Nederland door uw broer vanuit Iran opgebeld. Hij vertelde u dat hij eerder die dag door de Iraanse autoriteiten werd gearresteerd en ondervraagd over u. Ze toonden hem het adres van u en uw vrouw in Eindhoven en vermeldden dat u naar Iran moest terugkeren om zich bij hen aan te melden. Indien u dit niet zou doen zouden ze u zelf naar Iran terugbrengen. Na vier tot vijf uur uw broer te hebben vastgehouden lieten ze hem weer vrij. Uw broer maande u aan tot voorzichtigheid. U informeerde uw vrouw over deze arrestatie ongeveer één uur na dit telefoontje. U en uw vrouw voelden zich niet meer veilig in Nederland en besloten naar België te gaan waar jullie op 25 november 2020 aankwamen en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw weigering om met hen samen te werken en bezit van verboden informatie.

Ongeveer zes maanden geleden belde uw broer u op met het nieuws dat hij een tweede keer werd opgepakt en ondervraagd. Ditmaal vertelden de autoriteiten hem dat ze echter niet meer wisten waar u precies woonde. Ze wilden dat uw broer aan u zou vragen om naar Iran terug te keren.

U staat nog in contact met uw familie in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw geboorteteboekje (shenasname), uw Iraans en internationaal rijbewijs, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw verblijfstitels voor Nederland, documenten inzake uw werk bij M. met een vertaling, een Bill of Lading, twee facturen van vliegtickets op naam van uw vrouw, en een bankafschrift.

Uw vrouw is in het bezit van haar origineel paspoort, geboorteteboekje (shenasname) en haar verblijfstitels voor Nederland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw weigering om met hen samen te werken en bezit van verboden informatie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10/01/2023 van R. S. B., hierna CGVS, p.12). Enkele inconsistenties, onaannemelijkheden en andere opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt uw houding op die niet consistent is met uw aangehaalde vrees. U diende in Nederland geen verzoek om internationale bescherming in omdat u pas een vrees voor vervolging koesterde na het telefoontje van uw broer over diens eerste arrestatie in Iran (CGVS p.14). Drie of vier dagen na dit telefoontje verlieten u en uw vrouw B., B. (o.v. (...)) Nederland en reisden naar België waar jullie op 25 november 2020 aankwamen en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indienden. Deze verklaringen staan echter haaks op uw andere verklaringen waarin u stelt dat u voordien toen u nog in Iran verbleef reeds vreesde om geliquideerd te worden, onder meer ook daar alle leidinggevendenden bij M. tot Sepah behoorden en u niet van plan was hun spelletje mee te spelen waardoor u met een smoes naar Nederland vertrok (CGVS p.10,13-15,22; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van R. S. B.). U wist dat het niet de bedoeling was dat u op de hoogte kwam van ongewone cijfers in de boekhouding van M. (CGVS p.15). U wist ook dat u geheime informatie bezat maar wilde niet meewerken en geld witwassen (CGVS p.12). U bleef langere tijd weg uit Iran zonder tegenbericht aan uw werkgever, die dus sterke banden heeft met Sepah, en had geen terugkeerticket gekocht (CGVS p.10,13-14). U stelt dat u de intentie had om van uw werk weg te blijven net omdat uw leven in gevaar was (CGVS p.18). Gezien uw belangrijk profiel binnen M., hun verbondenheid met Sepah, uw weigerachtige houding om mee te werken en terug te keren, kon u zelf inzien dat uw afwezigheid problematisch was (CGVS p.9-10,12-13). U weet immers dat de Iraanse autoriteiten hun tegenstanders uit de weg ruimen of ontvoeren (CGVS p.17). Rekening houdend met het voorgaande kan niet worden ingezien waarom u sinds uw laatste aankomst in Nederland op 4 juni 2020 geen verzoek om internationale bescherming indiende en dit pas deed op 25 november 2020 in België. Uw verweer dat u pas voor uw leven vreesde na het telefoontje van uw broer op 20 of 21 november 2020 en wel naar Iran wilde terugkeren maar dit niet kon omwille van de corona-epidemie houdt dus geen steek (CGVS p.11,14,16,19). Deze constatering doet het geloof in uw relaas afnemen.

Uw houding valt ook op door uw gebrekkige kennis over de omstandigheden waarin uw broer twee keer werd gearresteerd (CGVS p.16-17,19-20). U weet enkel dat hij de eerste keer in de ochtend ergens buiten werd gearresteerd en er een zak over zijn hoofd werd gedaan (CGVS p.16). Vanwaar hij precies de eerste maal werd meegenomen, naar waar hij toen werd gebracht, of hij werd geboeid, door wie of hoeveel personen hij werd ondervraagd en in welke omstandigheden hij vrijkwam na de eerste arrestatie weet u niet (CGVS p.16-17). Ook over de tweede arrestatie weet u erg weinig (CGVS p.19-20). Waar uw broer toen de tweede maal werd gearresteerd, wat hij op dat moment aan het doen was, rond hoe laat of door hoeveel personen hij werd aangehouden, waar hij precies dan werd vastgehouden of hoe lang, weet u allemaal niet (CGVS p.19-20). U heeft niet veel details over de twee arrestaties van uw broer omdat hij er niet veel over vertelde, u hem er niet achter vroeg en omdat de lijn mogelijk afgeluisterd werd (CGVS p.16-17,19-20). Nochtans had u contact met uw broer over diens tweede arrestatie via Google Meet, het platform waarmee u nu nog steeds in contact staat met uw familie en broer aangezien het niet werd gecensureerd en men het niet kan afluisteren (CGVS p.4-5,19). Bijkomend bleek er evenmin belet over de informatie die wel gedeeld werd zoals dat uw broer uw adres in Nederland werd getoond tijdens zijn eerste arrestatie en dat hij twee keer werd gearresteerd door de autoriteiten (CGVS p.10-11,16,19). Het is niet aannemelijk dat u, uw broer en uw familie wel konden praten over de twee arrestaties en dat uw adres in Nederland gekend was bij de autoriteiten, maar niet over de omstandigheden van de arrestaties. De arrestaties van uw broer dateren bovendien van 20 of 21 november 2020 en van zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 10/01/2023). Inmiddels zou u via uw contacten in Iran toch meer informatie over de omstandigheden van de

arrestaties van uw broer hebben kunnen bekomen, te meer daar deze cruciale elementen mede de kern van uw asielrelaas uitmaken. Uw gebrekkige kennis en dat u afzag om meer informatie te vragen getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie, en doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen en relaas. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en situatie in zijn land van herkomst.

Op een ander punt mag uw houding eveneens verbazend heten. U verliet uw adres in Eindhoven pas drie tot vier dagen na het telefoontje van uw broer over zijn eerste arrestatie (CGVS p.11,16). Nochtans had u via uw broer zeer concrete bedreigingen gekregen, zijnde dat men uw adres in Nederland aan uw broer liet zien tijdens zijn eerste arrestatie, en dat u naar Iran diende terug te keren of dat men u anders zelf wel naar Iran zou terugbrengen (CGVS p.11,17). U merkte dat uw broer bij dit eerste telefoontje bang en bezorgd was om u (CGVS p.20). Uw broer zei dat ze alles over u wisten en maande u aan op te passen (CGVS p.20). U voelde zich op uw adres in Eindhoven zodus niet meer veilig en wist dat uw leven in gevaar was doordat u geheime info bezat en had geweigerd samen te werken met de Iraanse autoriteiten (CGVS p.10-12,21). U wist ook dat de Iraanse autoriteiten hun tegenstanders uit de weg ruimen of ontvoeren, en dat uw adres misschien wel door spionnen of netwerken binnen de Nederlandse staat bekend raakte (CGVS p.17,20). In die zin kan het CGVS niet inzien waarom u na zulke concrete bedreigingen en acute problemen niet sneller zou ageren en uw adres in Eindhoven pas na drie of vier dagen zou verlaten. Dat u en uw vrouw gechoqueerd, gestresseerd en bezorgd waren doet geen afbreuk aan deze bevindingen (CGVS p.18). Dat uw vrouw wil benadrukken dat u een proces doormaakte en ze u niet wilde dwingen om uw problemen kenbaar te maken, doet geen afbreuk aan het voorgaande (zie bijkomende opmerkingen persoonlijk onderhoud B. B. d.d. 26/01/2023). Hierbij aansluitend kunnen er evenzeer vraagtekens gezet worden bij het gedrag van de Iraanse autoriteiten. Door uw precies adres in Eindhoven aan uw broer te laten zien en hem vervolgens vrij te laten zouden ze hun doel, namelijk u te doen terugkeren of eigenhandig terug te brengen of zelfs vermoorden, duidelijk hypothekeren. In feite gaven ze u een voorsprong om te ontkomen, hetgeen ook gebeurde (CGVS p.11,15,17). Gezien uw voornaam profiel binnen M. en dat u verdacht zou worden van het bezit van geheime informatie en documenten is het niet voorstelbaar dat de Iraanse autoriteiten zich op deze manier zouden gedragen (CGVS p.9-10,12-13,21). Deze vaststellingen doen het geloof in uw relaas en aangemeten vrees verder afbrokkelen.

Voorts moet er eveneens worden stilgestaan bij uw verklaringen inzake uw laatste verlofperiode van uw werk in Iran. U nam één week verlof van uw werk en besloot om niet terug te keren, maar ondernam ook niets om uw verlof te verlengen of om uw onvoorziene afwezigheid te rechtvaardigheden daar u geen contact meer had met uw werkgever na uw vertrek (CGVS p.18-19). Dat u omwille van de corona-epidemie toch niet kon terugkeren en uw werkgever uw verloftegoed zou aanspreken om uw afwezigheid te verlengen, kan geen soelaas bieden (CGVS p.18-19). U had Iran immers reeds sinds 4 juni 2020 verlaten en had vanzelfsprekend geen zes maanden verloftegoed (CGVS p.6-7,18-19). Gelijklopend is het ook zeer vreemd dat er naar aanleiding van uw ongeplande afwezigheid vanuit uw werkgever geen contact of bericht kwam ten aanzien van u of uw familie (CGVS p.4-5,13,18-19). Dat u wegens uw afwezigheid geen bericht of brief toegestuurd krijgt is hoogst merkwaardig daar u een hoge functie bekleedde met verantwoordelijkheden en toegang tot gevoelige of zelfs verboden informatie (CGVS p.9-10,12,13). Net voor uw laatste vertrek naar Nederland werd u nog gevraagd om naar Syrië te reizen waarbij u dacht dat men u er zou ombrengen omdat u geheime info bezat (CGVS p.10,14-15,22). U had geweigerd om naar Syrië te gaan met smoesjes dat u ziek was (CGVS p.10). Men zou u er zelfs van verdenken die verboden informatie niet alleen te bezitten, maar vooral aan het licht te kunnen brengen (CGVS p.21). In tegenstelling tot anderen zou precies u wel concrete bewijzen kunnen leveren die de corruptie en illegale handel van Iran aantonen, aldus uw verklaringen (CGVS p.21). Indien u dergelijke geheime informatie zou doorgeven zou u vermoord worden (CGVS p.12). Tel hierbij het langdurig verblijf van uw vrouw in Nederland en uw veelvuldig verblijf hier in West-Europa, en men kan inzien dat het zeer opmerkelijk is dat uw werkgever geen enkel contact met u maakte tot aan de eerste arrestatie van uw broer vijf-en-een-halve maand na uw vertrek (CGVS p.7-8). De idee dat er geen hoogdringendheid bij uw onvoorziene afwezigheid was en dat u of uw familie zo lang geen enkel contact hadden met uw werkgever of de Iraanse autoriteiten staat haaks op uw bewering dat u wordt gevisieerd omwille van uw bezit van compromitterende informatie.

Verder is het opmerkelijk dat u ten tijde van uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over dat u voor uw laatste vertrek uit Iran gevraagd werd om naar Syrië te gaan, dat u goudstaven zag en koffers vol verpakte Amerikaanse dollars met stempels van de bank van Syrië (CGVS p.10; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van R. S. B.). Het feit dat uw vrouw evenmin deze elementen tijdens haar eerste interview op de DVZ heeft vermeld doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen (CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van B., B.). Van u als verzoeker om internationale

bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag weldegelijk worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen zoals aangehaald bij het CGVS hierin niet zou hebben vermeld indien deze werkelijk hadden plaatsgevonden. De voornoemde discrepanties doen het geloof in uw aangevoerd relaas wederom geen goed.

Bijkomend lieten u en uw vrouw nog enkele inconsistenties in jullie verklaringen bij het CGVS optekenen. U verklaart dat u uw vrouw van de eerste arrestatie van uw broer op de hoogte bracht amper één uur na het telefoontje van uw broer (CGVS p.18). Uw vrouw beweert echter dat u dit pas de dag nadien heeft verteld tegen haar nadat u haar voorbereidde op jullie vertrek van jullie woonst in Eindhoven (CGVS p.7-8). Dat u zich onder druk gezet voelde om een concreet uur te benoemen doet hier geen afbreuk aan (zie bijkomende opmerkingen persoonlijk onderhoud R. S. B. d.d. 26/01/2023). Dezelfde constatering geldt voor wanneer uw vrouw te weten kwam over de tweede arrestatie van uw broer. U zegt dat uw vrouw hiervan op de hoogte werd gesteld op dezelfde dag van het telefoontje aangezien uw vrouw ook aanwezig was tijdens dit gesprek (CGVS p.19). Uw vrouw beweert echter dat ze toen niet bij u en het gesprek met uw broer aanwezig was en dat u het pas één à twee dagen later aan haar vertelde (CGVS p.10). Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw afnemen.

Uit de door u neergelegde documenten betreffende uw werk en de Bill of Lading (zie ingediende documenten nrs 7 & 10) kan evenmin de waarachtigheid van uw relaas worden afgeleid of dat u überhaupt over aantoonbare en compromitterende informatie beschikt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw relaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten waardoor u niet naar Iran kan terugkeren niet geloofwaardig zijn.

De overige documenten en aangebrachte opmerkingen bij jullie persoonlijke onderhouds die nog niet werden besproken zijn niet van die aard om de voorgaande constatering te wijzigen (zie administratief dossier). Jullie identiteit, nationaliteit, huwelijk, reizen en verblijf in Nederland worden an sich niet betwijfeld, maar zeggen niets over jullie asielmotieven.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en geboren op (...) 1982 in Isfahan in de gelijknamige provincie. U bent gehuwd met R. S. B. (o.v. (...)) en woonde in Teheran. Uw moeder is overleden en uw vader verblijft in Sahin Shar. Uw broer verblijft in Duitsland waar hij als vluchteling werd erkend. U heeft ook een neef die in Nederland woont en er over geldige verblijfsdocumenten beschikt.

Op 12 oktober 2018 reisde u van Iran naar Nederland om er te studeren. U keerde sindsdien nog tweemaal naar Iran terug om er uw zieke moeder te bezoeken. U deed dit respectievelijk van 8 augustus 2019 tot 1 september 2019 en van 10 tot 24 oktober 2019. U behaalde een diploma business management in Nederland en uw laatste adres was in Eindhoven.

Voor uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op dezelfde redenen als diegene die uw man aanhaalde in het kader van zijn verzoek. Uw man werkte als boekhouder voor de luchtvaartmaatschappij M.. Hij beschikte over geheime informatie en zijn werkgever wilde hem tot een pion maken, maar uw man weigerde. Zijn werkgever wilde hem naar Syrië sturen, maar uw man veinsde dat hij ziek was om deze reis te vermijden. Op 4 juni 2020 verliet uw man Iran voor de laatste keer en vloog naar u in Nederland.

Uw schoonbroer werd in Iran tweemaal gearresteerd door de autoriteiten in verband met de problemen van uw man. De eerste keer dat uw schoonbroer werd gearresteerd werd hem jullie adres in Eindhoven getoond. Na zijn vrijlating belde uw schoonbroer drie à vier dagen voor jullie vertrek naar België naar uw

man om deze gebeurtenis te vertellen. De tweede keer dat uw schoonbroer werd opgepakt was zes maanden geleden.

Op 23 november 2020 verlieten u en uw man jullie woning in Eindhoven en reisden naar België waar jullie op 25 november 2020 aankwamen en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omdat uw man de Iraanse autoriteiten niet gehoorzaamde en niet met hen wilde samenwerken.

U staat nog in contact met uw vader en schoonmoeder in Iran.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw man volgende originele documenten neer: uw paspoort en dat van uw man, uw geboortebokje (shenasname) en dat van uw man, het Iraans en internationaal rijbewijs van uw man, de identiteitskaart van uw man, uw huwelijksakte, verblijfstitels voor Nederland van u en uw man, documenten inzake het werk van uw man bij M. met een vertaling, een Bill of Lading, twee facturen van vliegtickets op naam van uw vrouw, en een bankafschrift.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot R. S. B. (o.v. (...)) verklaarde. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande moet ook voor uw verzoek besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 296 060, is de echtgenoot van verzoekster wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 296 049. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden de middelen uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen en ook het betoog is quasi identiek. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknoptheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In twee identieke middelen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, en 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Verzoekende partijen gaan daarbij concreet in op verzoekers houding die wel in overeenstemming is met de door hem aangehaalde vervolgingsvrees en menen dat het CGVS hun beschermingsverzoeken onvoldoende heeft onderzocht.

Verder menen zij aangaande de subsidiaire beschermingsstatus dat Iran zich in een staat van conflict bevindt, dat er tot op heden wordt geprotesteerd en er sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld.

Ten slotte voeren verzoekende partijen aan onderhevig te zijn aan een risico op ernstige schade, gezien ze vrezen geëxecuteerd te worden, of minstens blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, als gevolg van verzoekers kennis van vertrouwelijke informatie en zijn weigering om mee te werken met de Iraanse autoriteiten, alsook als gevolg van zijn langdurige afwezigheid in Iran waarbij ook wordt gewezen op verzoeksters profiel als geëmancipeerde vrouw.

3.2. Stukken

Ter staving van de verzoekschriften worden volgende stukken toegevoegd:

- The Times of Israel, "Germany bans Iranian airline that US says delivers arms and terrorists to Syria", 21 januari 2019, met verwijzing naar de werblink;
- U.S. Department of the Treasury, "Treasury Designates Key Actors in Mahan Air Illicit Procurement Operations", 19 augustus 2020, met verwijzing naar de werblink;
- Politico, "The wings of war", 15 september 2015, met verwijzing naar de werblink;
- Screenshot van het LinkedIn profiel van verzoekster.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. De beschermingsverzoeken van verzoekende partijen zijn gesteund op een vrees voor de Iraanse autoriteiten wegens verzoekers weigering om met hen samen te werken in het kader van zijn werkzaamheden als boekhouder bij een Iraanse luchtvaartmaatschappij die banden heeft met Sepah (revolutionaire garde) en wegens zijn ontdekking van geheime informatie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen er middels voorliggende verzoekschriften niet in slagen om de pertinente en draagkrachtige motieven opgenomen in de bestreden beslissingen, afdoende te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om de motieven in de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun ongeloofwaardig relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

3.3.4.2. Samen met de commissaris-generaal wordt aangaande het vluchtrelaas van verzoekende partijen vooreerst opgemerkt dat verzoekers houding niet consistent is met de aangehaalde vrees:

“U diende in Nederland geen verzoek om internationale bescherming in omdat u pas een vrees voor vervolging koesterde na het telefoontje van uw broer over diens eerste arrestatie in Iran (CGVS p.14). Drie of vier dagen na dit telefoontje verlieten u en uw vrouw B., B. (o.v. (...)) Nederland en reisden naar België waar jullie op 25 november 2020 aankwamen en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indienden. Deze verklaringen staan echter haaks op uw andere verklaringen waarin u stelt dat u voordien toen u nog in Iran verbleef reeds vreesde om geliquideerd te worden, onder meer ook daar alle leidinggevendenden bij M. tot Sepah behoorden en u niet van plan was hun spelletje mee te spelen waardoor u met een smoes naar Nederland vertrok (CGVS p.10,13-15,22; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van R. S. B.). U wist dat het niet de bedoeling was dat u op de hoogte kwam van ongewone cijfers in de boekhouding van M. (CGVS p.15). U wist ook dat u geheime informatie bezat maar wilde niet meewerken en geld witwassen (CGVS p.12). U bleef langere tijd weg uit Iran zonder tegenbericht aan uw werkgever, die dus sterke banden heeft met Sepah, en had geen terugkeerticket gekocht (CGVS p.10,13-14). U stelt dat u de intentie had om van uw werk weg te blijven net omdat uw leven in gevaar was (CGVS p.18). Gezien uw belangrijk profiel binnen M., hun verbondenheid met Sepah, uw weigerachtige houding om mee te werken en terug te keren, kon u zelf inzien dat uw afwezigheid problematisch was (CGVS p.9-10,12-13). U weet immers dat de Iraanse autoriteiten hun tegenstanders uit de weg ruimen of ontvoeren (CGVS p.17). Rekening houdend met het voorgaande kan niet worden ingezien waarom u sinds uw laatste aankomst in Nederland op 4 juni 2020 geen verzoek om internationale bescherming indiende en dit pas deed op 25 november 2020 in België. Uw verweer dat u pas voor uw leven vreesde na het telefoontje van uw broer op 20 of 21 november 2020 en wel naar Iran wilde terugkeren maar dit niet kon omwille van de corona-epidemie houdt dus geen steek (CGVS p.11,14,16,19). Deze constatering doet het geloof in uw relaas afnemen.”

Verzoekende partijen repliceren dat verzoeker hoopte dat zijn afwezigheid, waarbij hij in juni 2020 met verlof naar Nederland reisde, ertoe zou leiden dat zijn werkgever zou bedaren en hem met rust zou laten. Verzoeker had immers op dat moment enkel maar een vermoeden omtrent de aard van de reis en hoewel hij vreesde vermoord te worden omwille van zijn ontdekkingen, had hij daarover geen zekerheid. Er wordt daarbij aangevoerd dat er tot voor de eerste arrestatie van verzoekers broer nog geen concrete vervolgingsdaad was ten aanzien van verzoeker zelf. Voorts wordt nog in de verzoekschriften opgemerkt dat ontslag nemen en de samenwerking beëindigen niet evident is in de Iraanse werksfeer, te meer het hier gaat om een staatsbedrijf onder controle van Sepah en verzoeker over vertrouwelijke informatie beschikte. Ook wijzen verzoekende partijen erop dat verzoeker steeds van plan was terug te keren naar Iran eens hij meer zekerheid had over zijn veiligheid maar dat er omwille van de coronacrisis geen terugvluchten waren.

Verzoekende partijen kunnen met voorgaand betoog geenszins afbreuk doen aan verweerders terechte vaststelling dat verzoeker tevens meermaals expliciet aangaf reeds in Iran concreet te vrezen voor zijn leven nadat hij werd gevraagd naar Syrië te reizen, dit na de ontdekking van vertrouwelijke informatie waarover hij zijn bazen vragen stelde zodat geweten was dat hij deze informatie had ontdekt (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10, 12-15, 22).

De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk of voor het einde van zijn wettig verblijf, wendt tot de asielinstanties van het (eerste) onthaalland, *quod non in casu*.

Verzoekers afwachtende houding vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

In samenhang met het voorgaande wordt in de bestreden beslissingen pertinent geoordeeld:

“Uw houding valt ook op door uw gebrekkige kennis over de omstandigheden waarin uw broer twee keer werd gearresteerd (CGVS p.16-17,19-20). U weet enkel dat hij de eerste keer in de ochtend ergens buiten werd gearresteerd en er een zak over zijn hoofd werd gedaan (CGVS p.16). Vanwaar hij precies de eerste maal werd meegenomen, naar waar hij toen werd gebracht, of hij werd geboeid, door wie of hoeveel personen hij werd ondervraagd en in welke omstandigheden hij vrijkwam na de eerste arrestatie weet u niet (CGVS p.16-17). Ook over de tweede arrestatie weet u erg weinig (CGVS p.19-20). Waar uw broer toen de tweede maal werd gearresteerd, wat hij op dat moment aan het doen was, rond hoe laat of door hoeveel personen hij werd aangehouden, waar hij precies dan werd vastgehouden of hoe lang, weet u allemaal niet (CGVS p.19-20). U heeft niet veel details over de twee arrestaties van uw broer omdat hij er niet veel over vertelde, u hem er niet achter vroeg en omdat de lijn mogelijk afgeluisterd werd (CGVS p.16-17,19-20). Nochtans had u contact met uw broer over diens tweede arrestatie via Google Meet, het platform waarmee u nu nog steeds in contact staat met uw familie en broer aangezien het niet werd gecensureerd en men het niet kan afluisteren (CGVS p.4-5,19). Bijkomend bleek er evenmin belet over de informatie die wel gedeeld werd zoals dat uw broer uw adres in Nederland werd getoond tijdens zijn eerste arrestatie en dat hij twee keer werd gearresteerd door de autoriteiten (CGVS p.10-11,16,19). Het is niet aannemelijk dat u, uw broer en uw familie wel konden praten over de twee arrestaties en dat uw adres in Nederland gekend was bij de autoriteiten, maar niet over de omstandigheden van de arrestaties. De arrestaties van uw broer dateren bovendien van 20 of 21 november 2020 en van zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 10/01/2023). Inmiddels zou u via uw contacten in Iran toch meer informatie over de omstandigheden van de arrestaties van uw broer hebben kunnen bekomen, te meer daar deze cruciale elementen mede de kern van uw asielrelaas uitmaken. Uw gebrekkige kennis en dat u afzag om meer informatie te vragen getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie, en doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen en relaas. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en situatie in zijn land van herkomst.”

Door te volharden in de verklaringen op het CGVS en een vrees voor afluisterpraktijken te beklemtonen in een hoogtechnologisch ontwikkeld land zoals Iran waarbij ook wordt aangestipt dat verzoekster op LinkedIn nog steeds aangeeft in Nederland te wonen, kunnen verzoekende partijen voorgaande concrete motieven niet ontkrachten. Er wordt immers door verweerder met reden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde contacten te onderhouden met onder meer zijn familieleden via Google Meet een platform dat volgens hem niet kan afgeluisterd worden (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4-5). Daarnaast wordt terecht opgemerkt dat verzoeker daarbij wel durfde praten over de tweede arrestatie op zich en het feit dat zijn Nederlands adres aan zijn broer werd getoond (persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Zodoende kan de uitleg van verzoekende partijen dat enkel levensnoodzakelijke informatie kon uitgewisseld worden allerm minst overtuigen. Evenmin kunnen de verwijzingen naar algemene informatie een ander licht werpen op bovenstaande concrete, pertinente bevindingen gelet op de door verzoeker zelf geschetste context.

Daarnaast wordt aangaande verzoekers houding door de commissaris-generaal nog terecht het volgende opgemerkt:

“Op een ander punt mag uw houding eveneens verbazend heten. U verliet uw adres in Eindhoven pas drie tot vier dagen na het telefoontje van uw broer over zijn eerste arrestatie (CGVS p.11,16). Nochtans had u via uw broer zeer concrete bedreigingen gekregen, zijnde dat men uw adres in Nederland aan uw broer liet zien tijdens zijn eerste arrestatie, en dat u naar Iran diende terug te keren of dat men u anders zelf wel naar Iran zou terugbrengen (CGVS p.11,17). U merkte dat uw broer bij dit eerste telefoontje bang en bezorgd was om u (CGVS p.20). Uw broer zei dat ze alles over u wisten en maande u aan op te passen (CGVS p.20). U voelde zich op uw adres in Eindhoven zodus niet meer veilig en wist dat uw leven in gevaar was doordat u geheime info bezat en had geweigerd samen te werken met de Iraanse autoriteiten (CGVS p.10-12,21). U wist ook dat de Iraanse autoriteiten hun tegenstanders uit de weg ruimen of ontvoeren, en dat uw adres misschien wel door spionnen of netwerken binnen de Nederlandse staat bekend raakte (CGVS p.17,20). In die zin kan het CGVS niet inzien waarom u na zulke concrete bedreigingen en acute problemen niet sneller zou ageren en uw adres in Eindhoven pas na drie of vier dagen zou verlaten. Dat u en uw vrouw gechoqueerd, gestresseerd en bezorgd waren doet geen afbreuk aan deze bevindingen (CGVS p.18). Dat uw vrouw wil benadrukken dat u een proces doormaakte en ze u niet wilde dwingen om uw problemen kenbaar te maken, doet geen afbreuk aan het voorgaande (zie bijkomende opmerkingen persoonlijk onderhoud B. B. d.d. 26/01/2023). Hierbij aansluitend kunnen er evenzeer vraagtekens gezet worden bij het gedrag van de Iraanse autoriteiten.

Door uw precies adres in Eindhoven aan uw broer te laten zien en hem vervolgens vrij te laten zouden ze hun doel, namelijk u te doen terugkeren of eigenhandig terug te brengen of zelfs vermoorden, duidelijk hypothekeren. In feite gaven ze u een voorsprong om te ontkomen, hetgeen ook gebeurde (CGVS p.11,15,17). Gezien uw voornaam profiel binnen M. en dat u verdacht zou worden van het bezit van geheime informatie en documenten is het niet voorstelbaar dat de Iraanse autoriteiten zich op deze manier zouden gedragen (CGVS p.9-10,12-13,21). Deze vaststellingen doen het geloof in uw relaas en aangemeten vrees verder afbrokkelen.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen in hun verzoekschriften, worden zij hier niet verweten na het gesprek met verzoekers broer “lang” te hebben gewacht met de indiening van een beschermingsverzoek, doch wordt met reden opgemerkt dat zij hun adres in Nederland pas drie tot vier dagen na dat gesprek verlieten hoewel zij op de hoogte werden gebracht van het feit dat de Iraanse autoriteiten dit adres kenden. In de bestreden beslissingen wordt terecht geoordeeld dat niet kan ingezien worden waarom verzoekende partijen na de hoger weergegeven concrete bedreigingen en acute problemen niet sneller zouden reageren en hun adres in Eindhoven pas na drie of vier dagen zou verlaten. Door te herhalen dat ze gechoqueerd, gestresseerd en bezorgd waren en hun mentale toestand te benadrukken kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan deze bevindingen gelet op de zwaarwichtigheid van de beweerde concrete feiten. Met hun betoog dat ze dienden uit te zoeken wat hun opties waren zodat de Iraanse autoriteiten verzoeker niet zouden kunnen vinden, dat hun reis diende georganiseerd te worden, gaan verzoekende partijen er aan voorbij dat de Iraanse autoriteiten op dat moment evenwel reeds op de hoogte waren van hun adres in Nederland en zij dus precies lokaliseerbaar waren en gaan zij eveneens voorbij aan de ernst van de voorgehouden situatie. Dat ze na hun vertrek uit Nederland uiteindelijk snel een beschermingsverzoek hebben ingediend in België kan geen ander licht werpen op hun dagenlang verblijf in Nederland op een adres waarvan de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren.

Wat betreft het gedrag van de Iraanse autoriteiten wordt in de verzoekschriften opgeworpen dat de autoriteiten zo hebben gehandeld om verzoeker bang te maken teneinde hem zo ver te krijgen zelf terug te keren waarbij wordt gewezen op landeninformatie om aan te tonen dat dergelijke praktijken wel voorkomen. Verzoekende partijen kunnen evenwel allerm minst overtuigen dat in de door verzoeker zelf geschetste context, dit gelet op zijn profiel binnen het bedrijf en de voorgehouden ontdekking van belangrijke compromitterende informatie waarvoor verzoeker zelfs vreesde naar Syrië te worden gestuurd om er te worden geliquideerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10) de Iraanse overheid in de gegeven omstandigheden op dergelijke wijze zou handelen.

In de bestreden beslissingen wordt verder terdege gemotiveerd:

“Voorts moet er eveneens worden stilgestaan bij uw verklaringen inzake uw laatste verlofperiode van uw werk in Iran. U nam één week verlof van uw werk en besloot om niet terug te keren, maar ondernam ook niets om uw verlof te verlengen of om uw onvoorziene afwezigheid te rechtvaardigheden daar u geen contact meer had met uw werkgever na uw vertrek (CGVS p.18-19). Dat u omwille van de corona-epidemie toch niet kon terugkeren en uw werkgever uw verloftegoed zou aanspreken om uw afwezigheid te verlengen, kan geen soelaas bieden (CGVS p.18-19). U had Iran immers reeds sinds 4 juni 2020 verlaten en had vanzelfsprekend geen zes maanden verloftegoed (CGVS p.6-7,18-19). Gelijklopend is het ook zeer vreemd dat er naar aanleiding van uw ongeplande afwezigheid vanuit uw werkgever geen contact of bericht kwam ten aanzien van u of uw familie (CGVS p.4-5,13,18-19). Dat u wegens uw afwezigheid geen bericht of brief toegestuurd krijgt is hoogst merkwaardig daar u een hoge functie bekleedde met verantwoordelijkheden en toegang tot gevoelige of zelfs verboden informatie (CGVS p.9-10,12,13). Net voor uw laatste vertrek naar Nederland werd u nog gevraagd om naar Syrië te reizen waarbij u dacht dat men u er zou ombrengen omdat u geheime info bezat (CGVS p.10,14-15,22). U had geweigerd om naar Syrië te gaan met smoesjes dat u ziek was (CGVS p.10). Men zou u er zelfs van verdenken die verboden informatie niet alleen te bezitten, maar vooral aan het licht te kunnen brengen (CGVS p.21). In tegenstelling tot anderen zou precies u wel concrete bewijzen kunnen leveren die de corruptie en illegale handel van Iran aantonen, aldus uw verklaringen (CGVS p.21). Indien u dergelijke geheime informatie zou doorgeven zou u vermoord worden (CGVS p.12). Tel hierbij het langdurig verblijf van uw vrouw in Nederland en uw veelvuldig verblijf hier in West-Europa, en men kan inzien dat het zeer opmerkelijk is dat uw werkgever geen enkel contact met u maakte tot aan de eerste arrestatie van uw broer vijf-en-een-halve maand na uw vertrek (CGVS p.7-8). De idee dat er geen hoogdringendheid bij uw onvoorziene afwezigheid was en dat u of uw familie zo lang geen enkel contact hadden met uw werkgever of de Iraanse autoriteiten staat haaks op uw bewering dat u wordt gevisieerd omwille van uw bezit van compromitterende informatie.”

Verzoekende partijen bevestigen dat verzoeker geen officiële correspondentie heeft gekregen en lichten toe dat het om een staatsbedrijf gaat zodat kan gekozen worden op welke manier werknemers benaderd worden, in casu via de arrestatie van de broer. Verzoekende partijen vervolgen dat door het

CGVS wordt erkend dat verzoekers langdurige afwezigheid negatieve gevolgen kan hebben en zijn afwezigheid problematisch was waardoor niet duidelijk is waarom het CGVS toch de vluchtelingenstatus weigert.

Voorts wordt benadrukt dat verzoeker steeds de intentie had om terug te keren eens duidelijk was dat er geen gevolgen zouden komen voor zijn ontdekkingen en zijn weigering om naar Syrië te gaan hetgeen echter onmogelijk was gelet op de geldende reisrestricties door de coronacrisis.

De Raad besluit dat verzoekende partijen met hun betoog geenszins een afdoende verklaring kunnen bieden voor het gebrek aan enige communicatie vanuit verzoekers werkgever ondanks verzoekers langdurige afwezigheid, dit gelet op de geschetste context waarin de werkgever reeds op de hoogte was van verzoekers voorgehouden kennis van compromitterende informatie. Dat het algemeen werktempo aldaar ook lager lag door de coronacrisis die een invloed had op het overheidswezen kan evenmin een ander licht werpen op verweerders pertinente bevindingen gezien het belang van de betrokken overheidsinstanties bij de door verzoeker opgeworpen belangrijke ontdekking van geheime informatie en zijn gebrek aan samenwerking.

Waar in de verzoekschriften nog post factum wordt opgeworpen dat verzoeker in Nederland geen toegang had tot het mailsysteem gekoppeld aan een Iraanse VPN zodat hij bij gebrek aan een token zijn werkmail niet kon raadplegen en trouwens zijn locatie in Nederland had kunnen prijsgeven mocht hij die geraadpleegd hebben, moet de Raad vaststellen dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij wel degelijk werd bevraagd omtrent contact met zijn werkgever, uitdrukkelijk verklaarde dat, daargelaten communicatie via werkmail, hij ook niets had vernomen via briefwisseling op zijn adres of bij zijn ouders en dat er "niets" geweest moet zijn gezien hij anders op de hoogte zou zijn gebracht (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13).

Door verder louter verzoekers werkzaamheden voor de luchtvaartmaatschappij te benadrukken die sancties werd opgelegd en te wijzen op algemene informatie omtrent deze luchtvaartmaatschappij en de gekende witwaspraktijken, slagen verzoekende partijen er niet in een beschermingsnood aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie kan de Raad geenszins ontwaren dat de loutere tewerkstelling voor een staatsbedrijf systematische vervolging met zich meebrengt waarbij moet benadrukt worden dat verzoekende partijen in gebreke blijven de opgeworpen vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

De Raad treedt tevens volgende motieven bij:

"Verder is het opmerkelijk dat u ten tijde van uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over dat u voor uw laatste vertrek uit Iran gevraagd werd om naar Syrië te gaan, dat u goudstaven zag en koffers vol verpakte Amerikaanse dollars met stempels van de bank van Syrië (CGVS p.10; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van R. S. B.). Het feit dat uw vrouw evenmin deze elementen tijdens haar eerste interview op de DVZ heeft vermeld doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen (CGVS-Vragenlijst d.d. 21/12/2020 van B., B.). Van u als verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag weldegelijk worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen zoals aangehaald bij het CGVS hierin niet zou hebben vermeld indien deze werkelijk hadden plaatsgevonden. De voornoemde discrepanties doen het geloof in uw aangevoerd relaas wederom geen goed."

Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat zij reeds alle elementen tijdens het eerste interview kenbaar moesten maken nu het eerste interview er overigens niet toe strekt de details van een vluchtrelaas uiteen te zetten en er daarna ook nog een tweede interview plaatsvindt waarbij wordt nagegaan of zij alle redenen voor hun verzoek hebben kunnen opgeven.

Hierbij wordt tevens opgeworpen dat verzoeker bang was om deze details uiteen te zetten daar hij over geheime, compromitterende informatie beschikte en de greep van Iran groot is gezien het netwerk van spionnen en infiltranten waardoor hij terughoudend was. Bovendien wordt benadrukt dat alle informatie uiteindelijk wel werd voorgebracht tijdens het tweede interview.

Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in dit betoog noch kunnen zij enige afdoende verschoning bieden voor de vastgestelde omissie door te wijzen op de mogelijkheid tot een tweede interview en thans op te werpen bang te zijn geweest.

De Raad stipt aan dat van een verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de voornaamste

elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, te meer verzoeker bij de DVZ wel aangaf dat hij onder druk werd gezet illegale zaken te doen in de boekhouding zodat niet kan ingezien worden waarom hij hierbij dan geen melding heeft gemaakt van de geplande reis naar Syrië die evenwel gelinkt is aan zijn vervolgingsvrees gezien hij dacht dat hij er zou geliquideerd kunnen worden of van zijn eigen ontdekking van geheime informatie waaronder de goudstaven (Vragenlijst verzoeker van 21 december 2020, vraag 5). De Raad wijst er verder op dat het indienen van een asielaanvraag net expliciet een verzoek tot bescherming inhoudt waardoor van een kandidaat-vluchteling verwacht wordt dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en hij bij aanvang alle relevante elementen aangaande zijn asielrelaas naar waarheid aan de asielautoriteiten meedeelt zodat deze met kennis van zaken kunnen overgaan tot het onderzoek. Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS dat ondanks hij stress had tijdens dat interview omdat het werd opgenomen, zijn interview goed en vlot verliep en hij er alle elementen heeft kunnen aanhalen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6). Ook verzoekster verklaarde dat het interview bij de DVZ vlot en vlekkeloos verliep en zij, hoewel zij zich slecht voelde wegens de gezondheidsproblemen van haar moeder, er alle redenen voor haar beschermingsverzoek heeft kunnen aanhalen (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5-6).

Daarnaast merkt de Raad volledigheidshalve op dat er tevens afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten nu verzoekende partijen bij de DVZ enkel spraken over verzoekers weigering tot samenwerking om documenten/de boekhouding te vervalsen nadat hij op het werk onder druk werd gezet doch op het CGVS zet verzoeker uiteen dat hijzelf geheime informatie ontdekte en er zijn bazen vragen over stelde die hem zeiden zich er niet mee te bemoeien en hem de opdracht gaven naar Syrië te reizen hetgeen verzoeker echter kon vermijden (Vragenlijst verzoeker van 21 december 2020, vraag 5 en vragenlijst verzoekster, vraag 5; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10, 12). Op het CGVS maakte verzoeker geenszins gewag van een specifieke opdracht vanuit zijn werkgever om documenten te vervalsen of concrete illegale handelingen te treffen. Dergelijke inconsistentie en gebrek aan eenduidigheid doet volgens de Raad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Tot slot stipt de commissaris-generaal op goede gronden volgende tegenstrijdigheden aan:

“Bijkomend lieten u en uw vrouw nog enkele inconsistenties in jullie verklaringen bij het CGVS optekenen. U verklaart dat u uw vrouw van de eerste arrestatie van uw broer op de hoogte bracht amper één uur na het telefoontje van uw broer (CGVS p.18). Uw vrouw beweert echter dat u dit pas de dag nadien heeft verteld tegen haar nadat u haar voorbereidde op jullie vertrek van jullie woonst in Eindhoven (CGVS p.7-8). Dat u zich onder druk gezet voelde om een concreet uur te benoemen doet hier geen afbreuk aan (zie bijkomende opmerkingen persoonlijk onderhoud R. S. B. d.d. 26/01/2023). Dezelfde constatering geldt voor wanneer uw vrouw te weten kwam over de tweede arrestatie van uw broer. U zegt dat uw vrouw hiervan op de hoogte werd gesteld op dezelfde dag van het telefoontje aangezien uw vrouw ook aanwezig was tijdens dit gesprek (CGVS p.19). Uw vrouw beweert echter dat ze toen niet bij u en het gesprek met uw broer aanwezig was en dat u het pas één à twee dagen later aan haar vertelde (CGVS p.10). Voorgaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw afnemen.”

In de verzoekschriften wordt aangevoerd dat er slechts één voorbeeld van een inconsistentie omtrent een tijdstip wordt gegeven. Verzoekende partijen betogen in dit verband dat zij enorm aangedaan en gechoqueerd waren van de arrestaties van verzoekers broer en zijn niet bezig waren met het in de gaten houden van de klok. Zij menen dat er rekening diende gehouden te worden met hun mentale toestand.

Evenwel merkt de Raad op dat er zelfs drie verschillende inconsistenties werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster waarbij niet enkel een wezenlijk verschil werd vastgesteld tussen het tijdstip waarop verzoekster in kennis werd gesteld van de eerste en tweede arrestatie van verzoekers broer (wat twee afzonderlijke inconsistenties uitmaken) doch ook terecht wordt opgemerkt dat verzoekende partijen geen consistente verklaringen hebben afgelegd over of verzoekster al dan niet aanwezig was tijdens het gesprek over de tweede arrestatie (hetgeen een derde inconsistentie betreft). Hierbij moet de Raad nog vaststellen dat in casu geen attesten voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partijen ten tijde van hun gehoren in de onmogelijkheid verkeerden of verhinderd waren gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen zodat geenszins vastgesteld kan worden dat hun

mentale toestand een impact zou hebben gehad op hun vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen en consistente, eenduidige verklaringen af te leggen.

3.3.4.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, worden in de bestreden beslissingen de bijgebrachte documenten wel degelijk in rekening gebracht doch wordt geoordeeld als volgt:

“Uit de door u neergelegde documenten betreffende uw werk en de Bill of Lading (zie ingediende documenten nrs 7 & 10) kan evenmin de waarachtigheid van uw relaas worden afgeleid of dat u überhaupt over aantoonbare en compromitterende informatie beschikt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw relaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten waardoor u niet naar Iran kan terugkeren niet geloofwaardig zijn.

De overige documenten en aangebrachte opmerkingen bij jullie persoonlijke onderhouden die nog niet werden besproken zijn niet van die aard om de voorgaande constatering te wijzigen (zie administratief dossier). Jullie identiteit, nationaliteit, huwelijk, reizen en verblijf in Nederland worden an sich niet betwijfeld, maar zeggen niets over jullie asielmotieven.”

Verzoekende partij betogen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de ingediende documenten en in het bijzonder met de “Bill of Lading”. Er wordt toegelicht dat dit een boekhoudkundig document betreft waarvan de echtheid kan geverifieerd worden. Verzoekende partijen voeren hieromtrent aan dat het CGVS de documenten aangaande verzoekers tewerkstelling opzij schuift terwijl verzoeker met deze Bill of Lading kan aantonen dat er sprake is van witwaspraktijken binnen de luchtvaartmaatschappij. Evenwel werden verzoekende partijen niet bevraagd over dit document noch aangaande de frauduleuze praktijken waaraan de luchtvaartmaatschappij schuldig zou kunnen zijn, aldus verzoekende partijen. Daarnaast wordt in de verzoekschriften benadrukt dat verzoekers rekeningen werden geblokkeerd hetgeen erop duidt dat zij worden geviséerd, doch ook hierover werden zij niet bevraagd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk expliciet en omstandig werd bevraagd omtrent de reeds neergelegde documenten op het CGVS en omtrent de geheime informatie die verzoeker zou ontdekt hebben alsook over de sancties die werden omzeild (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8-13, 15). Verzoeker benadrukt de neergelegde documenten doch concretiseert geenszins hoe uit deze documenten kan blijken dat hij geheime informatie heeft ontdekt waardoor hij wordt of kan worden geviséerd of vervolgd. De Raad stelt vast dat de neergelegde documenten verzoekers werkzaamheden bij de luchtvaartmaatschappij kunnen aantonen, wat op zich niet lijkt betwist te worden door verweerder, doch staven geenszins het vluchtrelaas van verzoekende partijen. Inzake de “Bill of Lading” wordt opgemerkt dat hieruit slechts opgemaakt kan worden dat sprake is van een cargo van of naar Jakarta, Indonesia waarbij verschillende “packages” worden vermeld meer bepaald “15 packages of 8 packages = 8 unit engine (...) 7 packages = 467 pcs of engine sparepart” met vermelding van het gewicht en de afmetingen zonder enige prijsbepaling. Dit document staft geenszins verzoekers verklaringen op het CGVS waarbij hij sprak van goudstaven, “grote serieuze bedragen van miljoenen” die witgewassen zijn, “facturen” en een “lijst van aankopen” die dubbel gebruikt kunnen worden of van een aankoop van “1000 pieces” die in een vliegtuig worden ingeladen die van China werden gekocht maar die bedoeld waren voor Syrië voor oorlogsdoeleinden (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10, 12).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geenszins enig begin van bewijs leveren dat verzoekers Iraanse rekeningen werden geblokkeerd, te meer in het licht van de verklaringen dat er geen rechtszaak lopende is noch enig direct contact vanuit verzoekers werkgever (Vragenlijsten, vragen 2).

De Raad meent aldus dat de documenten die de verzoekende partijen hebben neergelegd niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas niet kunnen herstellen.

3.3.4.4. Waar in het verzoekschrift van verzoekster nog wordt aangestipt dat zij een risico loopt op ernstige schade gezien zij, naast het profiel van haar echtgenoot, tevens vreest geëxecuteerd te worden, of minstens blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling wegens onder meer haar profiel als “geëmancipeerde vrouw”.

In dit verband moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van (geëmancipeerde) vrouwen volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen geëmancipeerde vrouwen waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als geëmancipeerde vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Hierbij wordt pertinent opgemerkt dat verzoekende partijen hebben verklaard sjiietische moslims te zijn en politiek niet actief te zijn (Verklaring DVZ verzoeker, p. 6; Verklaring DVZ verzoekster, p. 6; Vragenlijst verzoekster, vraag 3; Vragenlijst verzoeker, vraag 3).

De Raad merkt op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften waaronder het dragen van een hoofddoek, actueel onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om in hoofde van verzoekende partijen een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

De Raad stelt in casu nog vast dat verzoekende partijen, die Iran legaal verlaten hebben, die het Farsi beheren, sjiietische moslims zijn alsook opgeleid zijn en reeds werkervaring hebben opgedaan in Iran als daarbuiten alsook contacten hebben onderhouden met hun familieleden in Iran (Verklaring DVZ van verzoeker van 21 december 2020, p. 6-7, 12; Verklaring DVZ van verzoekster, p. 6-7, 12; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4-5; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5), niet aantonen dat zij hun leven in Iran, alwaar volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer geenszins enige politieke overtuiging aannemelijk wordt gemaakt nu ook het vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Verzoekende partijen brengen, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zouden riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van hun verblijf in Nederland en België riskeren te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen, die Iran legaal hebben verlaten, niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

3.3.4.5. In zoverre verzoekende partijen wijzen op de (algemene) situatie in Iran met de vele protesten, moet de Raad nog vaststellen dat dergelijk betoog van louter algemene aard is en deze geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen zodat dit in het geheel niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd of een risico op ernstige schade lopen. Verzoekende partijen dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

3.3.4.6. Wat betreft een vrees voor terugkeer wegens de (langdurige) afwezigheid uit Iran waarbij verzoekende partijen refereren naar de COI Focus "*Iran: Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023, kan op het volgende worden gewezen.

De COI Focus van 10 mei 2023, zoals bijgebracht door verzoekende partijen, behandelt de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland en Iraniërs die terugkeren naar Iran en bestrijkt de periode 1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023. Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Uit deze landeninformatie kan alvast niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofde niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij verklaarden niet politiek actief te zijn en zij geenszins aantonen dat zij vóór hun (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge

mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen, die Iran legaal zijn uitgereisd, bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en hun asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen personen van belang zouden zijn. Verzoekende partijen tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

3.3.4.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de protesten in Iran en de mensenrechtenschendingen aldaar geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. De Raad ontwaart noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in de onderhavige verzoekschriften enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud(en) kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door advocaten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over hun land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU